

Arkivtegning: Claus Nørregaard

Vi må ikke vende det blinde øje til Kinas kyniske folkeudrydning

Alle landets ungdomspolitiske organisationer opfordrer Folketinget til at få klartlagt omfanget af de uhyrlige overgreb, som Kina begår mod landets muslimske mindretal i Xinjiang-provinsen

KINA

LEDERE AF ALLE DANSKE UNGDOMSPARTIER

HENDES ØJNE er smalle og brune, hendes hænder ryster af angst, og ordene fra hendes læber får ethvert bankende hjerte til at stoppe et kort sekund. »De voldtog ikke bare, de var barbarer«, siger hun i gråd, inden hun trækker vejret og fortsætter: »De indførte en elektrisk stav i mit underliv og torturerede mig med elektriske stød«. Vidnesbyrdet kommer fra en af de traumatiserede kvinder, der har undsluppet uhyrlighederne i en af de hundredvis af koncentrationslejre, hvor det det muslimske mindretal interneres i massevis.

Det estimeres, at omkring 1,5 millioner muslimer, der primært udgøres af uighurer, på nuværende tidspunkt lever i koncentrationslejre i den kinesiske Xinjiang-provins. Her adskilles mænd fra deres koner, forældre fra deres børn, og familiedlemmer forsvinder for altid. Her består hverdagen af tortur, voldtægter, psykisk terror og propagandasange om den store kinesiske leder, Xi Jinping.

Beretninger fra flere tidligere fanger giver med det samme associationer til de mørreste kapitler i menneskehedens hi-

storie, der udspillede sig i fange- og koncentrationslejre under Anden Verdenskrig. De kan berette om, hvordan de under deres ophold i Xinjiang-provinsens koncentrationslejre er blevet udsat for straf for dårlig opførsel, oplevede medicinske eksperimenter foretaget på andre indsatte og selv blev udsat for massevoldtægt af deres fangevogtere.

Mens det kinesiske regime tidligere benægtede eksistensen af disse koncentrationslejre, har præsident Xi Jinping nu offentligt fortalt om den store succes, regimet har haft med at arbejde for 'etnisk samling' og i Xinjiangs såkaldte genopdragelseslejre.

BLANDT muslimerne i Xinjiang er det 10-15 procent, der er interneret i koncentrationslejre. Men den resterende muslimske befolkning lever under massiv undertrykkelse og en konstant frygt for de kinesiske myndigheder. I provinsen er der et udviklet overvågningssystem, der både består af et *social credit score*-system, sofistikeret ansigtsgenkendelsesteknologi, der kan identificere etniske uighurer, og et massivt lokalt politiopbud.

Overvågningen har til opgave at disciplinere og assimilere det muslimske mindretal, således at de af frygt forlader deres kulturelle skikke og traditioner. For det er særligt de muslimer, der udmærker sig ved at dyrke og videreføre deres kultur og religion, der pludselig bliver hentet af politiet og uden nogen form for rettergang interneres mod deres vilje.

Ikke alle straffes dog ved at blive overført til en af regionens mange hundrede koncentrationslejre. Mange muslimer tvangsforflyttes fra deres familier til fjerne egne af landet, hvor de udnyttes som slavearbejdere. Her deltager de bl.a. i den industrielle produktion af tøj, fødevarer og teknologi, der senere hen kan eksporteres til lande som Danmark.

KAMPEN mod Kinas muslimer er en

Efterforskningen skal ske med henblik på at sikre et tilstrækkeligt bevisgrundlag for, at der kan rejses en tiltale mod ledende kinesiske embedsmænd i Xinjiang-provinsen for deres medvirken til folkeudrydning og forbrydelser mod menneskeheden

kamp mod et folk, en race og en religion. Mest skræmmende ses denne kamp i de konstante forsøg på at eliminere fødselsraten blandt det muslimske mindretal. Andelen af tvangssterilisationer i regionen er fra 2016 til 2018 blevet femdoblet. Brugen af spiraler er på kort tid eksploderet bemærkelsesværdigt i regionen, og der findes stærke beviser på systematiseret tvungen indførelse af spiraler.

Mest alarmerende er dog de gentagne vidnesbyrd og internationale rapporter, der kan dokumentere en udbredt brug af tvungne aborter mod gravide muslimske kvinder. Den store modstand mod familieførelser gælder dog kun for par, hvor begge forældre er uighurer af afstamning. Der er opstillet en lang række incitamentsstrukturer, for at klassiske mandlige kinesere skal danne par med uighurer. Faktisk er disse strukturer så omfattende, at flere statsfinansierede familieprogrammer med rette kan beskyldes for at være statsfinansierede voldtægtsprogrammer.

VI KAN ikke vende det blinde øje til, mens en etnisk og religiøs minoritet interneres i koncentrationslejre, tvinges til at udføre slavearbejde og systematisk udsættes for tvangssterilisering og tvangsabort. Lande som USA og Canada har allerede valgt at anerkende situationen i Xinjiang-provinsen som et folkeudrydning, mens spørgsmålet både i Storbritannien og Belgien skal behandles i parlamentet. Dette sker med henvisning til FN's konvention om forebyggelse og straf i relation til folkeudrydning, der ikke blot definerer folkeudrydning som drab, men også betegner forhindring af fødsler som en del af folkeudrydningens definition.

I mange sager kan man som nation vælge at tage forbehold for at tilgodese diplomatiske relationer og egne interesser. Men forbrydelser som disse er så voldsomme, at de ikke blot kan ignoreres for at sikre den gode diplomatiske linje

til Kina og en gnidningsfri dansk eksport. For uanset hvor mange eksportkroner der er på spil, kan vi aldrig forsvare at lukke øjnene for så storstilede overgreb mod uskyldige mennesker. Vi må som nation føre en politik, hvor vi også om 50 år kan se os selv i øjnene med god samvittighed og sige, at vi ikke bare så på og lod stå til.

ET SAMLET dansk Folketing bør derfor designe en dansk strategi, der sikrer, at vi offensivt arbejder for at sikre Kinas muslimske mindretal retfærdighed. Det første skridt i den retning er, at vi i Danmark indgår i en international alliance af lande, der aktivt indsamler bevismateriale om menneskerettighedssituationen i Xinjiang-provinsen. Eftersøgningen skal afdække og dokumentere omfanget af de uhyrligheder, der allerede er dokumenteret af efterretningstjenester og universiteter. Efterforskningen skal ske med henblik på at sikre et tilstrækkeligt bevisgrundlag for, at der kan rejses en tiltale mod ledende kinesiske embedsmænd i Xinjiang-provinsen for deres medvirken til folkeudrydning og forbrydelser mod menneskeheden. For kun ved at stille de politiske forbrydere til ansvar for deres handlinger kan det internationale samfund være med til at forhindre og stoppe en stats forbrydelser mod sin egen befolkning. Alternativet er en verden, hvor menneskehedens forbrydere går fri, og historiens mørkeste kapitler vil gentage sig gang på gang.

Af Thomas Rohden (fmd. dansk Kina-krisk Selskab), Frederik Vad (fmd. DSU), Kristian Lautsen Madsen (fmd. VU), Magnus Von Dreier (fmd. KU), Mikkel Høj Bagger Larsson (forperson for Alternativets Unge), Sofie Lippert (forkvinde SFU), Jacob Robsøe (fmd. RU), Simon Fendinge Olsen (fmd. LAU), Mikkel Bjørn Sørensen (Nye Borgerlige Ungdom), Tobias Weische (fmd. DFU) og Emilie Payami (medlem af forretningsudvalget i Rød-Grøn Ungdom

Kønsbias i økonomi kræver selv-erkendelse

KOMMENTAR
BIRTHE LARSEN
PH.D. OG LEKTOR PÅ CBS

Forskningen er ganske klar. Nu handler det om løsninger.

DET BEGYNDER at stå klart, at vi har noget, der ligner et strukturelt kønsprobleme blandt økonomer. I sidste uge beskrev Stanford-professoren Pascaline Dupas i Politiken, at helt ny forskning fra USA viser, at kvindelige økonomer modtager flere spørgsmål end deres mandlige kolleger. Og at kvinderne også får flere såkaldt nedsættende og fjendtlige spørgsmål, når de fremlægger deres forskning.

Som kvindelig økonom var jeg ikke overrasket over resultatet. Økonomi er en meget mandsdomineret verden. En mand i mørkt jakkesæt og lyseblå skjorte er nærmest billedet på en økonom. På Københavns Universitet er blot én ud af 24 professorer på Økonomisk Institut en kvinde. På Økonomisk Institut på Copenhagen Business School er der to kvindelige økonomiprofessorer ud af 13. Og et tilsvarende billede ses på SDU. Kun i Aarhus ser det bedre ud med en kvindelig professorandel på knap 25 procent.

Man kan sagtens afvise, at den skæve kønsfordeling er et problem. Men hvis man generelt antager, at talentmassen i samfundet er ligeligt fordelt mellem kvinder og mænd, så bør det vække bekymring. Og forskningen fra Stanford tyder måske på, at en kultur med meget skæv kønsfordeling avler en kultur, som er hård for kvinder at trives i. Det bør vi som økonomer tage til efterretning.

Problemet er også, at der ikke stor fremgang at spore i tallene. Fra 1998 til i dag er andelen af kvindelige økonomi ph.d.-studerende steget på Københavns Universitet fra 22 procent til 36 procent. Der er også en større andel kvindelige adjunkter og lektorer. Det bekymrende er blot, at antallet af kvindelige professorer samtidig er faldet fra tre til en. Eller fra 23 til 5 procent.

DER ER to relevante spørgsmål at stille: Gør det virkelig noget, og hvad kan forklaringen være? Svaret på det første er som sagt ja. Vi tager dels talenter, og dels kan forskningsområder også afhænge af køn. Et område som ulighed i sundhed eller uddannelse kan eksempelvis miste fokus.

Et aktuelt eksempel er jordemødres frustration over hektiske arbejdsforhold. Den politiske handling vil afhænge af det samfundsmæssige afkast af en investering i bedre forhold på landets fødeogang. Her er forskning bydende nødvendig. Og vi har faktisk ny forskning i netop betydningen af en målrettet indsats under barnets første leveår, som er initieret af kvindelige forskere. Det kunne også være forskning i kvaliteten af vores daginstitutioner og skoler og deres indflydelse på en persons livstidsindkomst og livsvilkår. Og endelig betyder få kvindelige forskere, at de studerende får færre kvindelige undervisere og dermed rollemodeller.

Modsvarer er typisk, at økonomi er et meget matematisk fag. Men kan kvinder slet ikke lide matematik? Jo, da. Af ph.d.-studerende i økonomi er kvindelig andelen over tyve procent. De har alle gennemført cirka otte års studier med et stort matematisk indhold. En sandsynlig forklaring er ubevidst bias mod kvinder. Ubevidst antages kvinder at være dårligere økonomer. Det påvirker undervisningsvurderinger, deres muligheder for at publicere og mængden af eksterne forskningsmidler. Det hele har indflydelse på fremme af kvindelige studerende.

Fleere nyere studier understøtter den forklaring. For eksempel modtager kvinder dårligere undervisningsvurderinger end mænd. Det kan være, fordi kvinder simpelthen er dårligere undervisere. Men to andre studier understøtter, at studerende er *biased* mod kvinder. I det ene studie gøres halvdelen af de studerende i en e-mail opmærksom på, at de kan være biased mod kvinder. Og den halvdel ser derefter med mildere øjne på de kvindelige undervisere end den anden halvdel. Men hvis de studerende ikke var ubevidst biased mod kvinder, ville en e-mail om dette sandsynligvis ikke påvirke de studerendes evalueringer.

Et tredje studie viser, at en publikation med en kvindelig og mandlig medforfatter tillægges mere betydning på mandens cv end på kvindens cv. Et fjerde studie viser, at kvinder har sværere ved at offentliggøre artikler i tidsskrifter. Kvinder kan altså dels være skræmt væk fra forskningsverdenen og dels helt konkret have sværere betingelser end deres mandlige kolleger.

Den personlige oplevelse har længe været den eneste dokumentation, man som kvindelig økonomisk forsker har haft. Vi er blevet mødt med argumentet om, at det nok bare var et tilfælde, hvis vi som kvinder følte os bombarderet med spørgsmål til et forskningsseminar eller sakkede bagud på publikationslisten. Med de nye studier eksisterer der evidens. Og hvis vi kan være enige om, at alt peger på et strukturelt problem, så bliver det meget lettere at udtænke løsninger - sammen.